

Λίγο πριν το τέλος

ΤΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΔΗΣ
Ακροτελείτιο εσπερινοί
Εκδ. Πόλις

Μια συλλογή διηγημάτων που εκδίδεται μετά τον πρόωρο θάνατο του συγγραφέα, του Τάσου Χατζηγεωργιάδη, για να κάνει ακόμα οξύτερη την αίσθηση της απώλειας ενός σημαντικού πεζογράφου. Διηγήματα

γραμμένα με επίγνωση του επικείμενου τέλους, που ποτίζει τη γραφή του και την απελευθερώνει πλήρως, από κάθε σύμβαση, από κάθε κράτημα, απλή, αισθητική ή απλωμένη, σπαρακτική. Ιστορίες λιγότερο ή περισσότερο αποσπασματικές, θραύσματα ιστοριών που τα συνδέει η προσωρινότητα, η θνητότητα, το εφήμερο και το πεπερασμένο, η πικρα, που γίνεται κωνεμένη πια χαμόγελο, η συμβατικότητα, η αγριάδα των σχέσεων.

Το παρελθόν διεισδύει από αόρατες ρωγμές ή εισβάλλει βίαια, ως μήνιμ του σώματος, ζωτική και θανατηφόρα. Το αίμα, η οικογένεια απλώνεται κάθετα και οριζόντια στο χρόνο, ο έρωτας πονάει όσο και η απώλεια. Ιστορίες για γυναίκες ξινές και ντιβες, για άντρες που δολοφονούσαν Εβραίους και άλλους που σκότωσαν τη γυναίκα τους γιατί δεν τους καθόταν, για τυχοδιώκτες και τραπέζικους, για έρωτες-καταφύγια και άλλους θηλιές. Το βλέμμα του αφηγητή στον σύγχρονο κόσμο, ενώ χάνεται ήδη στο «οριστικά ημιτέλες», ένα βλέμμα πικρό και μαζί παρηγορητικό, βασανισμένο και τρυφερό. Ο άνθρωπος στα πραγματικά του μέτρα και η διηγηματογραφία σε μια από τις πολύ καλές τις στιγμές.

Τίτλια Δημητρούλια

Το ταμπεραμέντο της κοινωνίας μας

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΑΜΠΑΡΩΝΗΣ
Μεταξύ σφύρας και Αλιάκμονας
Εκδ. Ελληνικά Γράμματα

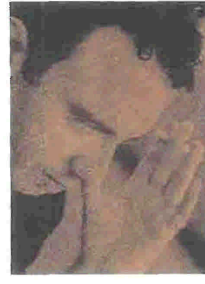
Η νέα συλλογή διηγημάτων του Γιώργου Σκαμπαρδώνη αποτελεί μια κορυφή εφάμιλλη των πρώτων εντυπωσιακών συλλογών των αρχών του '90. Ο Σκαμπαρδώνης δεν δοκιμά-

ζεται στο διήγημα, αλλά μάλλον δοκιμάζει τις σπυρμένες δυνατότητες του κλασικού αυτού είδους. Η μεγαλύτερη ίσως πρόκληση, ιδίως όταν κάποιος συνθέτει μια πολυσέλιδη συλλογή όπως αυτή, είναι η εξασφάλιση της ποιότητας ισορροπίας των διηγημάτων. Εδώ, η σταθερά υψηλή ποιότητα ξεπερνιέται από ορισμένα διηγήματα όπως «Ο οδοκαθαριστής, 5.30 το πρωί», «Ο τάφος του στρατηγού» ή το ατμοσφαιρικό «Ο γουλιανός κοντά στην ακτή», όλα τους κατορθώματα μεγάλης μαστρίας.

Ο Σκαμπαρδώνης γνωρίζει καλά την τέχνη του διηγήματος: διαθέτει αναγνωρίσιμο προσωπικό, ντόπιο λογοτεχνικό ύφος, σύγχρονη αφηγηματική γλώσσα, η οποία έχει αφομοιώσει στοιχεία ντοπολαλίας, τρέχουσες εκφράσεις της προφορικής αλλά και λόγια γλώσσας, τα οποία συνυπάρχουν αρμονικά. Διαθέτει δυσερέτο σήμερα κούμφο, ζηλευτή φαντασία, ρεαλιστική σκληρότητα, ενώ κατέχει και το παιχνίδι των ανατροπών, που καθιστά αλυσμόντες πολλές χαρακτηριστικές σκηνές των διηγημάτων.

Αν και τα περισσότερα, με ελάχιστες εξαιρέσεις, εξελίσσονται στη Βόρεια Ελλάδα, εντούτοις υπερβαίνουν τον υψοπέλαστο οικόπεδο του αμετάβατου τοπικού αισθήματος, της παρωχημένης ηθογραφίας, αποτυπώνοντας κείριες πλευρές της ιδιοσυγκρασίας του σύγχρονου Νεοέλληνα. Η καλύτερη ενδεχομένως εκδοχή σύγχρονου νεοελληνικού διηγήματος: η σκιαγράφηση του ταμπεραμέντου μιας κοινωνίας και της νοοτροπίας μιας εποχής.

Σπύρος Παναράς

Από τον πλουτισμό στην απελπισία

Χ.Α. ΧΩΜΕΝΙΑΔΗΣ
Λόγια ιφτερά
Εκδ. Πατάκης

Ο περίφημος αοιδός του 8ου αιώνα π.Χ. Τήνελλος αφηγείται στο εγγόνι του, που δεν είναι άλλος από τον μυθολογικό Ομηρο, τις περιπέτειες της μακράς, θυελλώδους ζωής του. Τις

συνήθειες του κωμικά ιδιόμορφου πατέρα του, τις δυσκολίες της ορφάνιας του, τις ατελείωτες περιπλανήσεις του στα μικρασιατικά παράλια και τη συναρπαστική μαθητεία του στο πλευρό του κοσμαγάπητου αοιδού Αναβάτη. Κι έπειτα, τα διαρκή αναπάντεχα γυρίσματα της τύχης που τον φέρνουν στην Πελοπόννησο -στις Μυκίνες, στην Ολυμπία και την Κόρινθο-, στο ευβοϊκό Λευκαντί αλλά και στους βαρβαρικούς λαούς της Θράκης. Τον κάνουν να γνωρίσει την αποθέρωση και τον γρήγορο πλουτισμό, για να τον οδηγήσουν όμως εξίσου εύκολα στο απόγειο της απελπισίας, καθώς η ζωή του επανειλημμένως θα απειληθεί και η παρουσία του θα εξαλειμιστεί. Για να καταλήξει, ναυαγός, σε ένα άγνωστο, απομονωμένο αγαιοπελαγίτικο νησί, του οποίου οι κάτοικοι ζουν σε συνθήκες νηπιακής αμεριμνίας.

Προικισμένος, θαρραλός και φιλόδοξος, εύστοφος, πνευματώδης και επινοητικός, ο ήρωας είναι ακαταμάχητα συμπληρωτικός. Κωμικός και δραματικός, ελικρινής και αυθεντικός, αφοσιωμένος οπαδός της τέχνης αλλά και ενθουσιώδης θιασώτης της αιούλας, ο Τήνελλος κατορθώνει να προσδώσει νόημα στο βίο του, όσες αναποδιές κι αν του συμβαίνουν στην πολυκύμαντη, θυελλώδη ζωή του.

Ελισάβετ Κοτζιά